

Het plan

Van Nando Boers verscheen eveneens
bij Ambo|Anthos *uitgevers*

Zandvoort, roman

Breng me thuis, roman

*Ik ben renner. Gesprekken met
wielrenners uit het peloton*

Meld je aan voor onze nieuwsbrief om op de hoogte te blijven van
de nieuwste boeken van Ambo|Anthos *uitgevers* via
www.amboanthos.nl/nieuwsbrief.

Nando Boers

Het plan

Hoe Team Jumbo-Visma de beste
wielerploeg ter wereld werd

Ambo|Anthos
Amsterdam

ISBN 978 90 263 5464 9

© 2023 Nando Boers

Deze uitgave kwam tot stand door bemiddeling
van Maarten Boers Literary Agency

Omslagontwerp DPS Design & Prepress Studio

Omslagillustratie © Michael Steele/Getty Images

Foto auteur © Dirk-Jan van Dijk

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen

Inhoud

Proloog 7

Inleiding 15

- 1 Blanco en de inspiratie van de All Blacks 19
- 2 De Blanco Koers en het leger 29
- 3 De komst van Primož Roglič 33
- 4 Het nieuwe eten 39
- 5 Hoe herken je talent? 43
- 6 De laatste puzzelstukjes 47
- 7 Op trainingskamp 51
- 8 Voeding als wapen 60
- 9 Op hoogte 68
- 10 Het belang van feedback 80
- 11 De kunst van het luisteren 87
- 12 Stress 96
- 13 Crashes met gevolgen 101
- 14 De Tour van 2020 109
- 15 Tijdrit I 120
- 16 Dumoulin in de windtunnel 133
- 17 Iedereen is beter af 143
- 18 Is de grens wel de grens? 153
- 19 Accepteer als er een betere is 164
- 20 Het belang van de spirit 175

- 21 De toekomst van het wielrennen 185
- 22 Medailles in Tokio 189
- 23 Eigenaarschap 194
- 24 Een nieuwe tactiek 206
- 25 De kasseien van Denain 215
- 26 Hoe rij je een finale? 222
- 27 Tactiek in actie 230
- 28 Op het randje van de dood 236
- 29 De laatste Giro 257
- 30 Een cirkel om de renners 264
- 31 De eieren en het mandje 275
- 32 Bommen gooien 281
- 33 Tijdrit II 285
- 34 Het bidonplan 289
- 35 Kasseienchaos 293
- 36 Het geloof in de winst 302
- 37 Deze pijn is tijdelijk 304
- 38 De rol van Roglič 308
- 39 Het plan 311
- 40 Een spervuur aan demarrages 317
- 41 De val 323
- 42 De eenzaamheid 326
- 43 Het ziekenhuis 331
- 44 Leiderschapskwaliteiten 339
- 45 Het beslissende moment 343
- 46 Het plezier van Jonas 348
- 47 Tot tranen geroerd 352
- 48 Krokot 356
- 49 Parijs 360
- 50 Dit is wie ze waren 362

Illustratieverantwoording 368

Proloog

‘Mannen!’

Merijn Zeeman zette zijn stem kracht bij en liet hem tegelijkertijd door-rookt klinken. Hij deed zijn best het cliché te imiteren van de oude, sigaar rokende ploegleider die zijn jonge renners de avond voor de koers wel even zou uitleggen hoe de wedstrijd van de volgende dag zou verlopen. In de goed verlichte eetzaal van een Spaans hotel aan de Catalaanse kust tikte de drieën-veertigjarige sportief directeur van Jumbo-Visma met een vinger op het witte tafelkleed, alsof hij op een routekaart van de etappe de plek aanwees waar ‘de slag’ zou gaan vallen.

‘Mannen! Dáár gaat het morgen gebeuren!’ Zeeman keek op naar het kleine gezelschap, stapte uit zijn rol en zei met zijn van nature lichtere stem: ‘En dat doen al die ploegleiders, hè! Allemáál! Ja, ze wijzen al hun renners op dat in hun ogen kritieke punt in het parcours en dan gebeurt het dáár dus ook de volgende dag, hè. Dan valt daar de beslissing ook. Zeggen de ploegleiders naderhand allemaal: “*Had ik niet gelijk?*” Want ja, als iedereen denkt dat op die ene bepaalde plek de beslissing gaat vallen, dan valt-ie daar ook.’

We zaten na de maaltijd in een select gezelschap met onder anderen algemeen directeur Richard Plugge en ploegleider Grischa Niermann aan tafel. Zeeman werkte, net als zij, al jaren in het hart van het wielrennen. Een paar maanden daarvoor had hij zich gerealiseerd dat ze op tactisch niveau nog winst konden boeken. Om hun sterkste tegenstrevers te verrassen, wilde Zeeman dat Jumbo-Visma zijn eigen tactische strategie nog kritischer zou gaan bekijken.

Toen Zeeman even later opstond en naar zijn hotelkamer liep realiseerde ik me dat dit de kern was; dat het hierom in 2022 zou gaan. Om de tactiek. Dit voelde als de voorlopig laatste stap van het plan waaraan ze sinds de oprichting van het team in 2013 hadden gewerkt. Als er een rustig moment kwam tijdens dit openingstrainingskamp, zou ik erop doorvragen bij hem.

Bovenstaande speelde zich af in december 2021, toen de renners en de begeleidingsploeg van Team Jumbo-Visma verbleven in hotel Barcarola in het kustdorp Sant Feliu de Guíxols. Het was de vooravond van het derde en laatste seizoen waarin ik in het bijzijn van de World-Tour-ploeg zou zijn, met als doel een boek te schrijven. Toen ik van tafel opstond vroeg ik me af hoe de hier aanwezige renners op de – nu nog onduidelijke – nieuwe tactische benadering zouden reageren.

De meeste renners zaten even verderop in de klein bemeten lobby te poken aan de enige tafel in die ruimte. Sommige coaches en verzorgers dronken staand aan de bar een glas bier en keken hoe de renners elkaar met kaarten probeerden te slim af te zijn.

Hoe zou Steven Kruijswijk staan tegenover nieuwe tactische inzichten? Ik vermoedde dat hij het zou toejuichen. Kruijswijk, die nog nooit voor een andere ploeg had gereden, was de renner die jaren geleden als eerste was meegegaan in de nieuwe weg die de ploeg onder leiding van Richard Plugge en Merijn Zeeman was ingeslagen. Inmiddels was voor Kruijswijk, die in 2019 als derde in de Tour de France was geëindigd, zijn positie in de groep veranderd. Na twee tegenvallende jaren was hij voorbijgestreefd, dat realiseerde hij zich. Hij had naast het winnen van een Touretappe nog één grotere wens: met zijn ploeg de Tour winnen. Hij zou in de Tour van 2022 een belangrijke rol kunnen spelen voor de kopmannen Primož Roglič en Jonas Vingegaard.

De jonge Deen Vingegaard vond dat hij na een winter thuis in Glyngøre wel iets aan de zware kant was, maar ja, hij lustte nu eenmaal graag hamburgers. Toch was het gemoed van Vingegaard in Sant Feliu de Guíxols opperbest. Pogačar had de Tour weliswaar de voorbije twee jaar gewonnen, maar in de zomer van 2021 had Vingegaard tijdens de lange beklimming van de Mont Ventoux hem al een keer weten te lossen. En nu waren deze Spaanse trainingstests voor hem de bevestiging van zijn vermoeden: als ik dit kan, met dit gewicht, dan zou ik, als ik lichter ben en nog wat specifiekere train, in juli

Pogačar kunnen verslaan en de Tour winnen.

En die nog uit te dokteren nieuwe tactische koers? Ik kon me niet voorstellen dat Vingegaard er iets tegen in zou gaan brengen. Vingegaard was jong, leergierig, kneedbaar en hij had vorig jaar al in een etappekoers in Baskenland gezien dat je met tactiek ver kon komen. Vingegaard zou vast snel overtuigend zijn van de nieuwe stap. Hetzelfde gold voor de natuurlijke leider Wout van Aert, die ze vooral moesten blijven uitdagen. En hier was toch zeker sprake van een serieuze uitdaging.

Minder zeker was ik van de lenigheid van Tom Dumoulin, die al heel lang met zichzelf in de knoop zat en eigenlijk geen schim meer was van de renner die in 2018 bij Sunweb nog tweede werd in de Tour en vlak na zijn overgang op deze plek de coaches had verbaasd op de trainingen. Toen dacht Jumbo-Visma dat ze met de winnaar van de Ronde van Italië van 2017 de komende jaren grote successen zouden kunnen boeken. Maar Dumoulin had nog steeds moeite zich aan te passen aan de werkwijze van Jumbo-Visma. Er was meer aan de hand: hij had met heel veel dingen moeite in het wielrennen.

Ook aanwezig in het hotel: ‘knechten’, als Jos van Emden en Nathan Van Hooydonck, talenten als Tobias Foss en de nieuwe aanwinsten Christophe Laporte, Tiesj Benoot en mountainbiker Milan Vader, die zich vooral afvroeg hoe hij in de groep zou liggen en hoe de cultuur van de ploeg zou zijn. Hij deelde een kamer met Roglič en dat vond hij spannend. Roglič, die ook pas op latere leeftijd was begonnen met wielrennen na een heftig ongeluk als ski-springer, had hem gerustgesteld. ‘Hoe oud ben je?’ had hij gevraagd. ‘Vijfentwintig? Och, doe rustig aan, je hebt nog tijd genoeg. Relax.’ Die opmerking stelde Vader op zijn gemak.

Ik veronderstelde dat de nieuwe renners zich goed zouden aanpassen. In het wielrennen wist iedereen dat Jumbo-Visma op tal van vlakken vooruitstrevend was en als je de luxe had voor dit team te kiezen, dan wist je dat vernieuwing onderdeel was van de strategie.

En Primož Roglič? Hoe zou hij hiertegenaan kijken? Roglič was een eiginzinnige renner die hield van aanvallend koersen. Hij was de renner die de ploeg de voorbije jaren groot had gemaakt, die hen vanaf zijn komst in december 2015 had gestimuleerd beter en beter te worden. Roglič bezat een goed functionerende topsportmentaliteit en eiste alles van zichzelf en ook van de ploeg. Hij was inmiddels alweer heel erg hard aan het trainen geweest in Mo-

naco. Zo hard dat de coaches die de geüploade trainingsfiles zagen, lichtjes hun wenkbrauwen fronsten. Ik kon me niet voorstellen dat Roglič zou gaan dwarsliggen als het ging om geavanceerd wielrennen.

Robert Gesink ontbrak op het trainingskamp. De Achterhoeker was besmet geraakt met corona en verbleef thuis in Andorra. Voor de sfeer was het misschien maar beter ook, want de man die al sinds 2007 onder contract stond bij de voorloper van Jumbo-Visma en de ploeg ook in de moeilijke tijden jarenlang met Kruijswijk had gedragen, was goed boos geworden nadat hij van Zeeman te horen had gekregen dat hij de voorselectie van de Tour niet had gehaald. Gesink was van nature misschien niet de meest progressieve renner, maar aan de andere kant was hij wel een van de eerste die zich volledig aan hoogtestages overgaf en die het onder begeleiding van Zeeman aangedurfd had zichzelf geestelijk onder handen te nemen. Maar de kans was klein dat Gesink in 2022 de Tour zou rijden.

Dit was een belangrijk kamp, het eerste ook waarop de renners bij elkaar kwamen sinds de Italiaanse najaarskoersen, waarin Zeeman tot de conclusie was gekomen dat de tactische plannen van Jumbo-Visma aan revisie toe waren. Op dit trainingskamp zouden ze de komende weken aan de slag gaan op de wijze die ze de voorbije jaren hadden gefinetuned. De coaches en trainers zouden talloze Persoonlijk Ontwikkel Plan-gesprekken met de renners voeren; er stonden tijddrivesessies gepland waar ingenieuze apparatuur gebruikt zou worden om tot een betere afstelling te komen tussen mens en fiets, en op de beklimming naar Sant Grau zou er na intensieve inspanningen bloed afgenomen worden om het lactaatgehalte te meten, de eerste fysieke indicatie van de vorm van de renners. Aan de hand van die indicatie maakten coaches en trainers de minutieus afgestelde trainings- en voedingsprogramma's zodat de renners op de voor hen belangrijke momenten zo sterk als mogelijk aan de start van de wedstrijden konden staan.

Zoals in de laatste twee seizoenen was ook in 2022 het winnen van de Tour de France het grote doel van Jumbo-Visma. Sinds de zege van Joop Zoetemelk in 1980 was het geen Nederlandse ploeg meer gelukt een winnaar af te leveren. In 2020 en 2021 was Jumbo-Visma dichterbij dan ooit gekomen, toen achtereenvolgens Roglič en Vingegaard tot een tweede plaats reikten. Desondanks was er een wrang gevoel na terugkeer uit Parijs. In 2020 had Roglič op

spectaculaire wijze de gele leiderstrui verloren in de slottijdrit naar de top van Planche des Belles Filles, en in 2021 was hij in de eerste hectische week van de Tour zo hard gecrasht dat hij een paar dagen later gedwongen moest uitstappen. De blessures hadden hem lichamelijk gesloopt. Positief aan de Tour van 2021 was de ontbolstering van Vingegaard en de manier waarop Wout van Aert zich had opgericht als leider en met zijn aanvallende manier van koersen de spirit in het team had laten terugkeren. Dat waren zaken waarmee de ploeg vooruit kon.

Na het laatste seizoen waren de coaches en trainers bij zichzelf te rade gegaan, op zoek naar de laatste verbeteringen, naar dat laatste inzicht dat hun net dat streepje voor zou kunnen geven in 2022. Nadat ze zich in oktober 2021 tijdens drie evaluatiesessies op het nieuwe teamhoofdkwartier in Brabant onder leiding van een ‘prestatiecoach’ binnenstebuiten hadden gekeerd, waren ze in de wetenschappelijke literatuur gedoken, namen ze contact op met hun klankborden van de *special forces* van het Nederlandse leger en bezochten ze AZ en Ajax. Ze zouden nieuwe plannen maken. Zeeman had toen al een idee waar hij het zoeken moest.

Ik wandelde twee dagen na de ploegleidersimitatie met Zeeman naar het strand. Hij gaf toe dat hun ‘raceplannen en intenties’ tot dan toe ook vrijwel altijd in lijn waren geweest ‘met hoe alle ploegen het doen’.

Die tijd is dus geweest, stelde ik.

‘Dat hoop ik wel,’ zei hij. ‘Dat is wel wat ik wil doorbreken, want ik heb er anders geen vertrouwen in dat we gaan winnen.’

We gingen zitten op een stenen muurtje aan de houten promenade van de boulevard. Het blauwe water van de Middellandse Zee kabbelde naar ons toe. Zeeman stak van wal en vertelde dat je op het allerhoogste niveau van de topsport soms risico moet nemen, dat je de boel moet opschudden, de andere coaches aan het denken moet zetten. ‘We moeten echt een list verzinnen,’ zei hij. Hij zag de wedstrijden voor zich en als ze zoals gebruikelijk richting finish zouden meerijden met hun grootste concurrenten, Tadej Pogačar in de Tour en Mathieu van der Poel in de klassiekers, dan zouden ze niet winnen. ‘We moeten een bom gooien,’ zei Zeeman.

Het was deze grondhouding die me altijd had aangetrokken bij sportteams, het zoeken naar nieuwe openingen. Deze ploeg had vanaf 2013 zijn

werkwijze verfijnd, zijn plan jaar na jaar aangescherpt en na elk seizoen altijd gedacht: wat is nu het belangrijkste wat we kunnen verbeteren? Wat moeten we nu als eerste aanpassen? Nu was de tijd gekomen om zich kwetsbaar op te stellen. Het was tijd om de tactische denk- en werkwijze tegen het licht te houden.

Zeeman wees naar de zevende etappe van de afgelopen Tour. Toen gooide Van Aert zo'n bom. Hij had samen met Mathieu van der Poel het heft in handen genomen en ze zetten als jonge honden de boel op stelten door vroeg aan te vallen, te racen als junioren en op die manier paniek te zaaien bij de andere ploegen. Maar bij Jumbo-Visma ontbrak er een vervolgplan. 'We deden gewoon weer hetzelfde,' zei Zeeman. 'Maar wat was er gebeurd als we de volgende dag wéér chaos hadden weten te creëren? Bij de ploeg van Pogačar waren ze in paniek hè, die dag ervoor.' Het was een gemiste kans geweest en van dit soort kansen kreeg je er niet veel, dat wist Zeeman na al die jaren. Ze moesten zich nog beter voorbereiden op mogelijke scenario's. Ze moesten een strategie ontwikkelen waaruit alle acties te herleiden zouden zijn. Maar welke, dat was hem nog niet duidelijk.

Het wielrennen was de voorbije jaren in sneltreinvaart veranderd. Er werd in de Tour niet meer gewacht tot de laatste beklimming van de dag. Grote renners openden eerder de aanval. Deze gasten waren jonger, wilder en leken elk moment dat zich aandiende aan te grijpen. Makke schapen waren er niet meer, dus voor een sterk collectief als Sky in het verleden, was er geen schaaap meer om naar de slachtbank te leiden. 'De wedstrijden zijn opener geworden,' zei Zeeman. 'En daardoor komt er ruimte voor tactische zetten.'

Door de toename van zulke acties was er meer kennis nodig over de gevolgen van dat lef. Zeeman: 'Nu zegt iedereen: "Zo! Wat durft die gast!"' De cultuur in het wielrennen zei heel lang dat je dan dom was. Maar ik denk dat die renners veel slimmer zijn dan de coaches die achter hen in de auto's zitten. Dat zijn vaak angsthazen die hun angst projecteren op de renners. Maar draai het eens om. Waarom zou je redeneren vanuit angst en controle? Werk eens andere scenario's uit. Primož valt aan met nog 100 kilometer te gaan. Wat gebeurt er dan? Kunnen we vijf stappen verder denken? Kunnen we achterhalen waarom het wel een slim idee zou zijn? Die kant wil ik op.'

Volgens hem zat de crux erin dat je alles tegen het licht moet houden, altijd jezelf moet afvragen wat het risico is. Dat was de naakte waarheid: de kern

van innovatie begon er ook mee jezelf heel kwetsbaar te durven opstellen. Durven toegeven dat je iets niet wist. Dus: wat gebeurt er precies in de koers als je iets doet? Waar is Pogačar dan? Waar zitten de anderen? Hoe reageert UAE? Hoe reageert de ploegleiding van Ineos, zoals Sky nu heet?

‘Het begint ermee,’ zei Zeeman, ‘dat we de kernvraag willen definiëren: hoe win je een wielervedstrijd? Hoe worden wielervedstrijden beslist? En hoe kunnen wij daar invloed op uitoefenen? Ik wil dat wij in essentie beter begrijpen wat wielrennen is.’

Er was alleen nog één probleem, gaf hij toe. ‘Op dit vlak zijn we nog niet goed.’

Nando Boers
Amsterdam, mei 2023

Inleiding

Op zaterdag 6 juli 2019 won Jumbo-Visma-renner Mike Teunissen in Brussel de openingsetappe van de 106de Tour de France. Die zege betekende dat hij in de Belgische hoofdstad op het podium ook gehuldigd werd als de eerste leider in het algemeen klassement. Wielerlegende Eddy Merckx reikte Teunissen het geel uit.

Mike Teunissen en Jumbo-Visma doorbraken met die zege een periode van dertig jaar waarin geen enkele Nederlander in de Tour het geel ook maar één dag mocht dragen. Het ‘geel’ betekende de bekroning van het werk van beleidsbepalers Richard Plugge, Merijn Zeeman en Mathieu Heijboer. In de straten van Brussel won Jumbo-Visma vierentwintig uur later de ploegentijdrit, het summum van samenwerking. Dat Mike Teunissen in de derde etappe zijn voorspong in het klassement verloor was jammer, maar meer ook niet.

Drie weken later beklom kopman Steven Kruijswijk als nummer 3 van het eindklassement het erepodium in Parijs. Zijn achterstand na ruim 3000 kilometer koers op de eindwinnaar bedroeg slechts 1,5 minuut. Kruijswijk was de eerste renner van de ploeg geweest die compromisloos meeging in de nieuwe trainings- en voedingsaanpak van Jumbo-Visma. Op de Champs-Élysées stond hij náást geletruiwinnaar Egan Bernal, van Ineos.

Ruim een maand daarna won Primož Roglič de Ronde van Spanje, de eerste grote ronde voor de ploeg, een prestatie die de Sloveen in 2020 en 2021 herhaalde. Roglič, die een verleden had als skispringer, was eind 2015 op het laatste moment aangetrokken om een gat in de selectie te dichten. Hij bleek over verbluffende krachten te beschikken en na intensieve begeleiding klom

Roglič in de jaren nadien naar de wereldtop. In 2020 en 2021 stond hij nummer 1 op de ranglijst van de internationale wielerbond.

Na de Tour van 2019 vroeg Richard Plugge, de directeur van Jumbo-Visma, of ik geïnteresseerd was een boek te schrijven over het team. Plugge was voor mij geen onbekende. Van 2007 tot 2012 was hij hoofdredacteur van het sportmagazine *Sportweek/NUsport*, waar ik als verslaggever had gewerkt. In 2013 was Plugge de directeur van het Blanco Pro Cycling Team geworden, de opvolger van de opgeheven wielerploeg van Rabobank en de voorloper van wat nu Jumbo-Visma is.

We spraken af dat ik drie jaar met het team zou meelopen om informatie te verzamelen voor een boek over de ploeg en de tien jaar die deze eind 2022 zou hebben vervolmaakt in het peloton. Ik zou mee op reportage gaan, onafhankelijk van de ploeg, zelf gefinancierd en met mijn eigen nieuwsgierigheid als leidraad. Elk onderwerp zou ik kunnen bespreken.

Jumbo-Visma had recentelijk al veel gewonnen – in 2019 maar liefst 49 koersen – maar ze hadden een groter doel: het winnen van de belangrijkste etappekoersen, vooral de Tour de France.

Zo dicht op de huid van een topploeg zitten was al bijzonder, maar ook nog zo dichtbij kunnen komen tijdens hun jacht op dat grote doel was uniek. Aan het einde van die zomer van 2019 trokken ze ook nog eens de beste Nederlandse ronderenner aan van de laatste veertig jaar: Tom Dumoulin.

Ik zei ja tegen het voorstel van Plugge omdat ik geïnteresseerd was in hun verleden. Ik had al verschillende lange verhalen gemaakt over de ploeg – over hun kopman Robert Gesink en over hun eerste Tour in 2013 – maar er was meer. Hoe transformeerden ze van lelijk eendje in 2015, het seizoen waarin de ploeg als TeamLottoNL-Jumbo slechts zes overwinningen boekte, naar toonaangevend? Hoe verliep de weg van volgend naar innovatief? Welke ideeën zaten daarachter? Maar ook: hoe bewogen ze zich in het wielermilieu, waar een professionaliseringsslag zeker nog te maken viel? Teambaas Richard Plugge had daar de nodige gedachtes en ideeën over.

Welke stappen moesten ze precies zetten om te overleven en welke om zich te verbeteren, op sportief en commercieel gebied? Welke rol speelde het leger in die ontwikkeling? Welke regels stelden zij gezamenlijk met alle personeelsleden op om te zorgen dat de organisatie kon blijven groeien en waarom was

dat kompas – ze noemden dat De Blanco Koers – zo van belang?

Daarnaast wilde ik weten en zien hoe de ploeg in het nu opereerde. Hoe probeerden de teamleiding, de coaches en trainers en renners beter te worden? Welke eigenschappen van talentvolle wielrenners achtten zij bepalend om dat talent te laten uitgroeien tot wereldtopper? Wat waren de gebieden waarin die laatste procenten winst voor toprenners verscholen lagen? Hoe kreeg je het voor elkaar jezelf nóg beter te maken? Welke (wetenschappelijke) paden sloegen ze in om informatie in te winnen? Wat deden ze om mentale en fysieke problemen te tackelen en oplossingen te vinden? Bij de renners, maar ook bij zichzelf? En waar dachten ze aan als ze tijdens de koers probeerden tactisch hun wil aan andere ploegen op te leggen?

In dit boek lees je over de plannen die teambaas Plugge en sportief directeur Zeeman eind 2015 maakten om naar de top te komen. Er was geen sprake van een statisch plan, opgesteld en uitgevoerd; het was een organisch plan, dat gaandeweg groeide, robuuster werd en waar elk seizoen nieuwe elementen aan werden toegevoegd, inspeland op de actualiteit en nieuwe inzichten. Al doende leerde men, al doende werd de ploeg beter en beter.

Ik bezocht de voorbije drie seizoenen koersen, trainingskampen en hoogtestages. Ik keek mee bij windtunneltests, zat met hen in dezelfde ruimte tijdens seizoensevaluaties op hun hoofdkantoor en luisterde veelvuldig naar de onlinevergaderingen waarin de coaches hun tactische plannen smeedden, met elkaar filosofeerden over hun sport en elkaar op die manier probeerden beter te maken. Het ging over het belang van groepsdynamica, de zoektocht naar de optimalisatie van het materiaal en de vernieuwde voedingsstrategie. Over de manier waarop de coaches hun renners stimuleerden, aanspoorden en corrigeerden. De manier waarop ze de atleten de ‘eigenaar’ lieten zijn van het grote geheel, van het doel om samen de beste ploeg ter wereld te worden – en te blijven. Ook vertelden ze in 2022 over hun nieuwe tactische plannen en lieten ze mij in hun succesvolste seizoen tot dusver hun nieuwe strategische wedstrijddocumenten inzien.

Ik zag hun nieuwe aanwinst Tom Dumoulin komen en ook maakte ik van dichtbij mee hoe hij weer vertrok, na een moeizaam verlopen samenwerking waarin hij uiteindelijk in de lente van 2022 vroegtijdig en gedesilluseerd afdroop, het wielrennen moe. Ondertussen ontwikkelde een Deens talent zich in sneltreinvaart. Toen Dumoulin in 2021 afhaakte voor de Tour was het

zonneklaar wie zijn plaats moest innemen: Jonas Vingegaard.

Ik zag ook hoe Jumbo-Visma zich herpakte na het verlies van de gele trui in het slotweekeinde van de Tour de France, toen Primož Roglič in het jaar van 2020 in de tijdrit naar de top van Planche des Belles Filles voorbijgestreefd werd door een ontketende Tadej Pogačar. Ik zag hoe het team zich weer oprichtte, de filosofie aanpaste, het strijdplan aanscherpte en zich meer ging richten op het 'proces' in plaats van op het 'resultaat'. Tegenslagen moest je kunnen opvangen en kunnen omzetten in acties, kunnen omzetten in bouwstenen om nog hoger te kunnen reiken.

In juli 2022 ging ik met Jumbo-Visma mee naar Kopenhagen voor het Grand Départ van de Tour de France en reisde vervolgens bijna vier weken lang met de ploeg mee door Frankrijk. Ik zag van zeer nabij hoe al dat werk van de voorbije jaren in uitvoering werd gebracht.

Het werd een onvergetelijke maand, waarin het team tot volle bloei kwam. Jumbo-Visma won met kopman Jonas Vingegaard niet alleen de belangrijkste wielervedstrijd ter wereld, maar daarnaast ook nog zes etappes en het punten- en bergklassement met respectievelijk Wout van Aert en Vingegaard. En misschien nog wel belangrijker: de ploeg koerste op een dusdanig aanvallende manier dat er met ontzag over werd gesproken. Zoals Jumbo-Visma in 2022 reed, dat was wielrennen zoals het ooit bedoeld was, dat was wielrennen van het hoogste niveau.

In tien jaar was Jumbo-Visma van ver gekomen. En nu waren ze het beste wielerteam ter wereld.

Blanco en de inspiratie van de All Blacks

Op de vensterbank in het kantoor aan huis van Richard Plugge stonden foto's in lijstjes. Een trouwfoto, foto's van zijn toen nog jonge kinderen, een selfie met Primož Roglič en een foto van een juichende Wout van Aert. In het uiterste hoekje een foto van zijn recent overleden vader, gehurkt voor een motorfiets waaraan hij sleutelde.

Aan de muur achter Plugges bureau hingen drie ingelijste tricots. Twee rode, met een handtekening van Roglič, en rechts een gele, met de krabbel van Mike Teunissen. Het waren niet zijn belangrijkste souvenirs. Aan een andere muur hing een blauw-zwart-witte wielertui, met erop over de borst het woord 'Blanco'. 'Het begin van alles,' zei Plugge eind 2021 vanachter zijn bureau. 'Zonder dat geen rode en gele tui.'

Blanco was het prille begin na het onvermijdelijke einde van de Rabobank-wielploeg. Plugge werkte net een jaar bij de wielploeg van Rabobank toen de bank in oktober 2012 abrupt besloot te stoppen met zijn wielploeg na het zoveelste dopingschandaal in het wielrennen. In 2007 had de bank nog besloten door te gaan ondanks het feit dat ze een paar dagen voor de finish hun Deense kopman Michael Rasmussen in leidende positie uit de Tour hadden gehaald omdat hij tijdens die Tour ontmaskerd werd als valsspeler, maar de druppel was de openbaarmaking van het explosieve USADA-rapport (over de handel en wandel van Lance Armstrong en diens USPostal-ploeg) waarin stond dat ook Rabobank-renner Levi Leipheimer allerlei verboden prestatiebevorderende middelen tot zich had genomen. Op de puinhopen van die Rabobank-ruïne ontstond in de winter van 2012-2013 een nieuwe formatie: Blanco Pro Cycling Team.

Plugge was op dat moment nog geen jaar als communicatiemanager bij de ploeg aan het werk. Zijn baas Harold Knebel, die vijf jaar lang de leiding had over de wielerploeg van Rabobank, speelde al een tijdje met de gedachte terug te keren naar de bankierswereld.

Plugge was daarvoor werkzaam geweest in de tijdschriftenbranche. In het najaar van 2006 was hij door de directie van Sanoma Uitgevers aangesteld als nieuwe hoofdredacteur van *Sportweek*. De redactie zag een eigenwijze en soms koppige man. Hij vertelde mij ooit dat hij nooit beren op de weg zag. ‘En loop ik vol tegen die beer op,’ zei hij, ‘dan zie ik hem nog niet.’ Hij zag dat als een kracht.

Bij *Sportweek* kende hij geen leuke tijd, maar het was voor hem een ‘essentieel bouwsteentje’. Hij had de sportwereld leren kennen en hij had bij *Sportweek* de les geleerd dat je bijvoorbeeld je voorganger na zijn vertrek niet meer moet toelaten op jouw terrein en dat je dwarsliggers er gelijk uit moet plukken en weg moet sturen. ‘Ik heb het mezelf lastig gemaakt door die moeilijke boodschap niet vroeg genoeg te vertellen,’ zei hij. ‘Dat was een wijze les.’

Harold Knebel had in oktober 2012 na het besluit van het bankbestuur twee dagen de tijd om de ploeg bijeen te houden en te onderzoeken of een doorstart mogelijk was. Uiteindelijk lukte dat doordat vrijwel alle renners bleven, vooral omdat Rabobank nog een jaar doorbetaalde. Een dag nadat de bank zijn besluit op een drukbezochte persconferentie op haar hoofdkantoor kenbaar had gemaakt, belde Knebel met Plugge. ‘Wat zijn jouw ambities als ik stop?’

Knebel zag in Plugge altijd al zijn opvolger. Hij was amateurwielrenner geweest en had kennis van de media.

Van de vier mannen die in het begin gezamenlijk verantwoordelijk waren voor Blanco – Plugge, Zeeman, ploegleider Nico Verhoeven en inspanningsfysioloog en trainer Louis Delahaije – was uiteindelijk Plugge de man die de aandelen van de ploeg kocht van Rabobank en daarmee werd hij, zoals hij dat zelf omschreef, de man die het aandurfde ‘zijn nek in de strop te leggen’. Hij vond het superinteressant, maar vroeg zich wel af of hij het zou kunnen, een team runnen. Hij had immers ‘nul ervaring’, wist ‘van toeten noch blazen’. Voor hoeveel hij de aandelen had gekocht wilde hij niet zeggen.